

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N. ger honom femti daler,
Och när hon för dem blir saler,
Må god Per bli hennes träl.

3 1/2

Kundgörelser.

Måndagen eller den 10 dennas kommer uppå Stadens Auktions-Kammare at försäljas et parti smör och hafre, som i denna veckan inkommer, hvare af prof wid försälningen uprivas.

Dagen därpå blifwer Auktion på Swahlska Hemmanen i Gymnasii rummet.

Den 14 dennas säljes på Auktions-Kammaren et parti storkörke, nytjat wid Trollhättan och Flöberget, utom 53 stycken nya och 12 alnar långa blåckan, som kunna förut beses i Masthugget.

På Kyrkogatan äro några underrum lediga, nämligen et ståtligt åt hellsra gatan, et samre åt gården, samt et för Dreng, et för häst, et för hö, och et för wed. Det är omöjligt, at här om få närmare underrättelse skrifteligen.

Det berättas, at man åkar tappert up i landet, och har bästa före i werlden. Dn samma någe får wäntas i Götheborg, har jag kundskap om en präktig flåde och sels. Den förre är grönmålade, och står likasom på språng allaredan: den sednare lysar af svart och rödt, antingen läder eller saffian, eller bägge delarne.

Wid nästa Concert hörer man en Solo på Clarvecin, och en dito på Fleute-traversiere.

Sjunde Dragningen, det är den sista i år, af Hospitals-lotteriet, kommer at upskjutas til den 13 dennas, då den går ofelbarligen för sig.

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 15 November 1760.

Minne: Tal öfwer Equivage Mästaren, Herr Paul Roland von Schöting, hållet i Salomonste Logen den 1 Septemb. 1760.

Vi äro åter församlade på en dag, som är utsedd at wåra almånna sammankomster; på et ställe, som endast står öppet för Frimurare, det är redelige, wälsänkte, muntre och glädtige Bröder, och et Tempel, som förmodligen är inwigt åt hellsra walden. Likwäl wittnar eder drägt om något förgeligt, och edra anleten om en ord, som röger den Wagn- eller swagheten, at wåra mindre än lyckan, och at låta tidens hwälsningar eller dödeligas öden lösa et lugn, utan hwilket lifwet är en börda, och wågen de största plågoandar. Jag har imedlertid tänkat in nästan i hellsra dödens boning, hwarest angstlan och bekymmer liksom andas; ty sorg och bedröfweliga bilder synas målade öfwer alt: ja de

döda tingen härinne tyckas med sina stumma läten säga: och felar något. Hvad är det då, mine Bröder, som förordsfakat en så obehagelig förändring ibland oss? Jag frågar eder; men måste strax be om tillgift, at jag frågat. Jag beklagar, jämte er, min saknad. Sorgen, den fienden åt människors wäl, åt rediga tankar och förnuftiga omdömen, har gjort, at jag så när förglömt mig sjelf. Enigheten, den kära enigheten, en dygd som bland Frimurare så heligt dyrkas, wisar äfwen wid detta tillfälle sin styrka, och huru kan hon annat? Hafwe wi ej största ordsak, at enigt blanda wære suckar, och ufosra dem såsom de upräftigaste kärleks offer åt en wån? Döden har ju brutet sig igenom våra dörrar, och beröfwat oss en Bror, som hade intryckt sin bild i våra hjertan, utan at sjelf hafwa märkt huru djupt; ty han wån wår renaste kärlek utan mödosam åtgärd, och hade sjelf inhemtat den sällsamma konsten, at ålsta utan klemmighet, och hata utan at sära människo-kärleken. Mine Bröder, hwem känner ej här igen wår afledne Bror Schoting? Hwem ser ej, at wår sorg är billig, och wære suckar otwungne? Wår afledne Bror har gjort sig wård en waragtig minnes-stod; den är och uprest i våra hjertan, och den flygtiga tiden skal med all sin magt ej kunna nedriswa den samma; ty hon hwillar på dygd, en grundwal, mot hwilken alla lifsten af tid och lyckå förgåfwes arbete.

De egenheter, som gifwet wår afledne Bror så stor rätt til våra hjertan, lära ej hafwa blifwet för någon af oss så främmande; at jag behöfwer nämna dem,

dem, för at hjelpa edert minne, eller för at åter uprätta en fallen och utplånad bild i edra hjertan; nej, blott at fulgöra en kär, fast dömande skyldighet, lemnar jag eder följande matta och swaga målning af en stor förebild.

Wår afledne Bror Schoting, han såg sit alt i Gud den Store hela werldenes Byggnings-mästare och des mågrike Uppehållare, därföre uptände han ej rökwerk åt afgudar, eller sålde sin åra för timmelig winst åt äfwen så magtlösa kreatur, som han sjelf war. Han sökte Skaparens heder utan hemliga förbehåld; ty han såg sig sjelf ej äga någon, som ej grundade sig på den nämde. Frie och flygtige tankar i Gudalåran wunno ej burflap i hans ssål; ty han såg in i den saron, at leswa under sinnets oro, och dö med samwetsagg. Han wördade Förhynens underlige wägar med människor; ty här hade han för egen del märkt et bottenlöst djup af både wisshet och godhet. Han såg med håpenhet tillbaka i de sporr han gådt, och erkände med wördnad, at han saret wisse; om han wandrat allen. At blifwa Christen, war honom mer, än at blifwa människa; ty här uptäcktes honom flera under i den ewiga nåden. Han bar ej fram sit offer med oreña händer; ty från hjertat kom det, och detta war helgat. Han skrymtrade ej; ty at bebraga sjelfwa ljuset, ansåg han för äfwen så nedrigt, som såfångt.

Han war människa, och ägde altså swagheter; men jämwäl hans förtrognaste wänner märkte dessa altid senare än han sjelf. Han bölgde dem ej under

der en lysande drägt; ty de wanhebrade honom mindre, emedan de på en gång syntes och misshagade honom. Egen-kärleken, den skadelige egen-kärleken, hwilken så sällan tillåter oss, at upträcka något fel hos oss selswa, förledde honom så mycket mindre, som han med kärleken til nästan alltid måste dela wäldet i des själ. Han war en männisshjowån, och trodde näst Skaparens ära, det wara sin ömmaste Skyldighet, at dela både hjerta och förmaner med sina medmännisshjor. Redelighet lyfte ur hans ansigte, och hedrade jämwäl de minsta af hans göremål. Han sökte ej mörka och lönliga wägar, at winna löfliga ändamål; han wan dem ändå, och bewiste därmed, at dygden utan konstiga snedsprång hinner fram til rätta målet, och får sin tilbörliga lön. Han war ordfast, och bröt aldrig sina löften; om ej däruti, at han hölt mer än han lofwat. Han tjente andre, utan nedriga affigter, blott at göra sig wänner på et dygdigt sätt, och at äga det något inom sig, at hafwa welat göra alle hwad han kunnat. Den nödlidande gick aldrig så bekvämlig ifrån, som til honom; ty han tog åtminstone bort en del af den bördan, som tryckte hans Skuldror. Mine Bröder! sådan war den Mannen wi sakne; men Skulle denna min målning på något ställe mindre lifna sin förebild, så är det där, hwarest mina drag waret allför matta. En owan hand har lemnat eder dem, och hwem kan ifrån en sådan wänta något fulkomligt?

Det är redan et gammalt fel, jag önskar at det wore så wist urmodigt, at på sanningens kofinad

up-

upbygga ärestoder at lasten; och at gifwa de dödas namn en glans, den de i tiden aldrig förtjente. **Såfänga äregirighet!** dessa ärestoder falla af sig selswa, och denna glansen är en ljungeld, som lys, men i ögnablicket försvinner.

Wår afledne Bror, han bygde sels i tiden sin ärestod på en så fast grundwal, at wi kunne utan mycken konst hålla den wid magt; ty han grundades på dygd. Des äreminne är oss ingen twungen och ledsam Skyldighet; ty han ägde wårt hela hjerta; och kärleken wet intet af något twång. Fördenskul fruktar jag ej, at någon skal kalla mit beröm fört, och mina loford oförtjenta. Mine Bröder, jag begär redan det selet, at wara widlöftig uti en sak, om hwilken ingen twiflar. Tilgifwer mig en förselsse, som jag ej begärt, om jag taget mindre del uti wår almånna saknad.

Det återstår för mig, at i forthet nämna wår afledne Brors öden. Paul Roland von Schoting såg första gången ljuset i Carlserona uti Augusti månad år 1720. Hans Förälbrar drogo all den wård om sin son, som både en naturlig och Christelig kärlek af dem fodrade. Han upwarte under ömt tillsyn och grantaga wård, och wisade redan i sina yngre år mycken smak för sönwäsendet. At äga en naturlig lust til detta lefnads sättet, och tillika wara född i Carlserona, hwarest man likasom med selswa lusten insuper den sårigheten, at med en brållig båt och litet linne tånja et wäldt och uprördt haf, är wäl en nog betydande förmån; men wår Schoting war född til sönwäsendet, på hwad ort och södflen

hade

hade honom lemnat. På sit 15 år eller 1735 anträdde han på et KöpmansSkepp sin första sjöresa utom riket. Hans allaredan förvärfvade insigt wan skynsam stadga och mognad, och hans upmärksamhet gjorde honom bland hela rese-sälstapet snart ounbärlig. Efter en lyckeligen fulländad resa fick han åter se sit kära Fädernesland, och erhöit år 1738 den 30 December Swenska Ostindiska Compagniets Fulmagt, at blifwa MedSkepsman på Skeppet Götheborg, hwilket samma år til Canton affeglade. Efter lyckelig återkomst, hade des förhållande redan banat honom wäg til widare befördran och lycka; ty år 1741 den 24 Februari fick han Fulmagt på 4 Styrmans slyslan på Skeppet Calmar. Jag behöfwer ej berättia, at han redan sådt en slysla, som war af wigt. Här öppnades för honom mer än et tilfälle, at wisa sin Fickelighet och nit i Compagniets tjenst; och detta lade grunden til hans följande befördran. År 1743 den 21 November blef han genom Fulmagt förordnad til 3 Styrmannen på Skeppet Calmar. År 1745 besökte han China på Skeppet Iowisa Ulrica, såsom andre Styrman, och år 1748 updrogs honom Öfwer-styrmans slyslan på Skeppet Enigheten. Twänne gånger gick han såsom Öfwer-styrman til Ostindien, det sistnämnda året, samt år 1751. Ehuruwäl tilfalle aldrig felades war Schoting, at wisa sin färdighet; ja gaf likwäl sista resan honom det största. Enigheten, så het det Skeppet, som då bar det resande sälstapet, råkade oförmödeligen i yttersta fara. Jag wägar ej säga, at förfräckelse wid detta tilfället intog

de

de mestas hjertan; men det wet jag, at war Schoting under sinnes lugn, och med wanlig färdighet, förde Skeppet ur en hotande olycka, och lemnade det ej förr, än i war trygga Götheborgska hamm. Ändteligen updrogs honom år 1755 Capitaine och Equipage-Mästare slyslan wid Compagniet, et ämbete som fodrar både insigt och drift, och passade sig fördenskul til den styrka, war Schoting ägde. Han fulgjorde sit ämbetes pligter med all möjelig grannlagenhet. Han betjente sig ej af öppna tilfällen at rikta sig, med deras Rada, i hwilkas tjenst han stod, och de som woro hans underhafswande, suckade aldrig öfwer hård medfart, eller begärliga ingrep i deras rättigheter. Han besalte, utan at ledsaga sina befallningar med eder och hot: därföre wan han på en gång flera ändamål, såsom förtroende hos Börmån, kärlek hos underhafswande, skynsamhet i förwätningar, och lugn inom sig sjelf.

War Schoting hade nu efter mödosam, men wäl anlagd ungdomstid, hunnet et stycke in i den stadgade åldren, i hwilken man för alting bör wara omtänkt, at bereda sig en ljustig och nögd ålderdom. Han märkte, jag wet ej wid hwad tilfalle, första gången i sit hjerta en owanlig oro, en angenäm plåga, et förtjusande ondt. Han sökte bot, där han sådt sot, och wan den lyckeligaste läkaren. Hans sjukdom war denna gången kärlek, och den wälborna Fröken Gertrud Tham kunde ej neka, at med en kär hand antingen dämpa, eller underhålla de rena flammor, hwilka hannes dygd uptändt i hans hjerta. De woro bägge hwarannan wärde,

och ingingo sin kära förbund år 1755. Måne om alla sina pligter, förglömde ej detta lyckliga parot sin Skyldighet mot människio Släktet i gemen; en Son och zne Döttrar, sin käre Faders lefwande bilder, och en huld, men förjande Moders enda glädje, äro öfwerlygande bewis häråf. Därtill med följer otvunget, at deras ägtenskap waret både kärt och lyckligt. De hade bägge grundat sin kärlek på dygden. Ingen af dem blef bebragen, och huru kunde lyckan neka dem sin biträde? Mine Bröder! jag har här i förhet följt en afleden Bror genom de mesta af hans öden. Det återstår, förän wi lemne honom wid bären, at med så ord nämna hans Frimureri. Han kände hos sig en ädel drift, at så blifwa medlem af war iräldeige Orden. Han drefs ej af nyfikenhet, at wäga et steg, det han sedan kunde ångra. Nej hans upfatt war rent, och hans dygd öpnade för honom war dörr. Hans jämna steg utmärkte en stadgad dygd och moget wett. Han kom, han såg, och han wän-

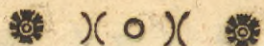
= = = = =
 I weten selskwe, mine Bröder, huru han upfört sig ibland oss, huru flitigt han arbetat, huru sorgfälligt han sökt at prinda war Tempel, och huru hans dygdiga upförande befordrat hans fördelar innom oss. Detta nog äfwenlyliga, men hedrande stegget tog han år 1757. Han blef utan widlöftig lärortid mästare uti konsten at fulgöra de Skyldigheter, som förbinda Frimurare; ty han fattade strax tycke för war öfuld, och sågnade sig öfwer den lyckan, at i sällskap

sällskap med så många upräftige wänner så arbeta til et gemensamt och hedrande ändamål.

Mine Bröder! jag uppehölle gerna både eber och mig wid detta stället: ty jag nämmer ogerna det, som återstår, nämligen, at war käre Schoting är död; men det är ju såfångt, at sofa bebraga war sorg med et upstos, som til ingen ting tjenar, om ej at göra känslan af war saknad så mycket större. Det är en beklagelig sanning, at wi hafwe mist honom, och hans död ömmar så mycket mer, som det stället, han ägde i wara hjertan, ej intages så snart af en lika wärdig.

War afledne Bror Schoting hade genom beswärligheter draget sig fram, och som en mattad kropp är en wanlig lön för möda och oro i yngre åren; så hände det jämnwäl honom. Hans krafter förswagades mot slutet af des lefnad. I synnerhet lærer mycket bidraget til en så tidig och förhastad död den starka förkyllningen, hwilken han förleden war ädrog sig genom en nog äfwenlylig och mödosam förrätning, under upseendet wid utsägningen af de til Canton i år utgångna Skeppen. Detta onda öktes smånigen, och fick omsider hjelp af flera krämpor, hwilka ändteligen lade honom på sin sotesång. Han hade redan, förän dessa kraftiga påminnelser insunno sig, besåft sit hopp om en säll ewighet; därför äftadkommo de ingen båtwan i själen. Han wette, at lifwers ände är döden; därför hade dessa bodskap ingen nyhet at berätta honom. Han war färdig, at sölja på en wink af sin Förlossare, och denna fick han den 19 Julii innewarande år eller 1760.

Mine Bröder, det är ingen konst at dö; men at dö wäl; och denna är just icke allas. Lyckelige de som tidigt tänka på et så drögt och betydande steg; ty foten kan ju slinta, och fallet störta dem in uti en osäll ewighet; et så mycket äfwenlyrligare steg, som det ej kan tagas mer än en gång. Hela wår wandring igenom, före wi döden med oss, och huru fallt är icke denne följeslagaren. Huru många fället han icke midt i deras halfwe dagar, och slutar deras topp, då själen ännu hwiilar sött i säfångans föte. Det är altså nödigt, at stå på sin wakt; och göra af döds betraktelser sina angenämaste tidsfördrif; då skal dödens kalla hand wara oss en angenäm ledare, ur en usel tid in i en säll ewighet.

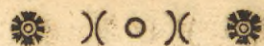
Wår Schoting har från Murar-hus
Up til de sällas samling hunnet.
Swad har han wäl i denna sunnet?
Jo wishet, Schönhet, styrka, ljus.
Af wällust, såsom utaf strömmar,
Han öser Nectar för sin själ.
Wi frögdes, at han mår så wäl,
Fast än hans död wårt hjerta ömmar.

O . . .

Meteorologiska Rön för Sept. månad.

Dag	Barom.	Therm.	Wind.	Wäderlek.
1 f.	29,83	†15	W. i	flart.
e.	,84	†16	W. i	flart.
2	,96	†16	N. W. i	flart.
	30,06	†18	W. N. W. i	flart.

Dag

Dag	Barom.	Therm.	Wind.	Wäderlek.
3 f.	,23	†16	N. W. o	flart.
e.	,27	†17	N. W. o	flart.
4	,30	†16	N. W. o	flart.
	,36	†18	N. W. o	flart.
5	,46	†17	S. D. o	halfklart.
	,50	†18	S. W. o	halfklart.
6	,55	†18	S. S. D. o	mulet.
	,58	†19	S. o	mulet.
7	,62	†17	S. W. o	duggregn,
	,64	†18	S. W. o	mulet.
8	,65	†18	S. o	mulet.
	,67	†20	W. o	mulet, flart.
9	,66	†19	S. W. o	flart.
	,65	†20	S. W. o	flart.
10	,63	†19	S. W. o	dimba, flart.
	,68	†20	S. W. o	flart.
11	,70	†18	S. o	flart.
	,70	†21	N. W. o	flart.
12	,69	†19	N. D. o	flart.
	,63	†22	N. D. o	flart.
13	,53	†20	N. W. o	flart.
	,48	†22	N. W. o	flart.
14	,42	†19	S. D. o	halfklart.
	,37	†21	S. D. o	halfklart.
15	,33	†19	S. i	halfklart.
	,30	†20	S. i	regn, mulet.
16	,30	†21	S. S. D. o	flart.
	,31	†22	S. S. D. o	flart.
17	,30	†21	S. S. D. o	flart.
	,29	†22	S. S. D. o	flart.

Dag

Dag	Barom.	Therm.	Wind.	Väderlef.
18 f.	30,26	†21	S. D. I	klart.
e.	,24	†22	S. D. I	klart.
19	,18	†22	S. D. I	klart.
	,14	†23	S. S. D. I	klart.
20	,10	†20	D. S. D. I	klart.
	,07	†22	S. D. I	klart.
21	29,98	†17	S. o	mulet.
	,90	†18	S. o	mulet, regn.
22	,82	†18	S. S. D. I	mulet.
	,72	†18	S. D. I	mulet, regn.
23	,67	†15	S. D. o	regn.
	,77	†15	D. N. D. I	regn.
24	,84	†16	D. N. D. o	mulet.
	,88	†16	D. N. D. o	mulet, klart.
25	,86	†15	S. D. I	klart, mulet.
	,72	†15	S. D. 2	mulet, regn.
26	,71	†16	D. N. D. o	regn, mulet.
	,70	†16	S. D. o	mulet.
27	,82	†16	S. D. I	regn.
	,80	†17	S. S. W. 2	mulet.
28	,85	†18	S. S. W. 1	mulet, regn.
	,63	†18	S. S. W. 2	mulet, blisf.
29	,68	†17	S. S. W. 2	klart.
	,80	†18	S. S. W. 1	klart.
30	,85	†17	W. S. W. 1	klart.
	,95	†17	W. S. W. 1	omst. regn.

Swad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Göteborgske Wexelcoursen.

Onsdagen, den 12 November.

London	-	-	68 $\frac{1}{2}$ a $\frac{3}{4}$	-	Dal. R:mt.
Amsterdam	-	-	64 $\frac{1}{2}$	-	M: f R:mt.
Hamburg	-	-	70	-	M: f R:mt.

Ankomne äro Skepparne Jonas Edberg ifrån Keth med barlast, James Gourlay ifrån North Berwik med malt och bly, Lars Gedda ifrån Cagliariarie med salt, Alexander Jameson ifrån Amsterdam med barlast, Robert Tod ifrån Fisheraw med stenkol, Jothim Stint ifrån Amsterdam med mursten och takpannor, Anders Östman ifrån Stockton med ost och smör m. m. och Olof Ramström ifrån Cagliariarie med salt.

Urgångne äro Skepparne Lars Nyberg til Hamburg med järn och Ostindiska waror, Geo. Hindlay til Hlesofman med järn och bräder, Åsven Jacob Westerberg til Wiffabon med sill.

Helsingör. Den 13 October, Claus Sik ifrån Stockholm til Middelburg med tjära, Anders Swenson ifrån Dansig til Göteborg med råg, Sören Jonson ifrån Nstad til Göteborg med tunner.

ner. Den 2 Novemb. Eric Pettersen och Anders Matsen ifrån Stockholm til Gøtheborg med tjära. Den 3. Lars Manberg ifrån Wolgast til Bourdeaur med stuegods, Jacob Otterman ifrån Stockholm til Marstrand, Christian Wegener och Isac Kammecker til London, desse med tjära, Nils Pettersen ifrån Stockholm til Dublin, Daniel Pust och Nils Engström til Livorno, desse med järn, Oluf Frest til Marstrand med tunnor, Petter Pettersen til Gøtheborg med hvete. Den 5. Jacob Waller Junior ifrån Marstrand til Stockholm med sten. Den 6. Mathias Røllerström ifrån Gøtheborg til Nstad med sill, Anders Pettersen ifrån Stockholm til Gøtheborg med tjära, Berend Bark ifrån Amsterdam til Stockholm med säckerrör, Jochim Wiedebrecht til Norrköping, och Anders Udbust til Carlshamn med sill.

Små Kyrko-tidningar.

I Svenska Församlingen äro ifrån den 6 til 13 dennes födde 1 gosse- och 3 flickbarn: Wigde Kymparen Johan Daniel Mejer och Jungfru Johanna Ahlgren, Skomakaren Olof Kruse och Jungfru Clara Grodtfeldt: Döde Skräddaren Liljedahls hustru af en tårande sjukdom, Köpmans-berjenten Joseph Fellschog af hetsig feber, Brandkarlen Magnus Kellberg drunknad, 2ne gossebarn af kopper, och 1 af lungföt.

I Tyska Församlingen födde 1 barn

I Kron

I Kronhus-Församlingen, Döde 4 barn, af kopper, twinsuka och slag.

Som jag hörer, fodra dessa heliga småsaker mycken tillökning; och felet kan ej förekommas, med mindre Wederbörande i Svenska Församlingen anmäla dessa nyheter hos Adjuncten, Herr Magister Montin, enligt ofta gjorda påminnelser. Inmedlertid må ingen twifla, at ju Sjömannen Christian Bergman blifwet så wäl som någon annan, wigd, och sådt, om icke i Magasinet, doch i Kyrkan, den 28 Octob. sit fulla privilegium exclusivum på Jungfru Josepha Grotte.

Saga.

En Bonde, som til Skogen går,
At några willa galtar fälla,
Sin trogne jagthund illa slår,
Som kunde ej för ålder skälla.
Jag ger dig affsed, ropar han:
Det batar ej, dig längre föda:
Ja, bättre är, dig genast döda,
Då du til luder tjena kan.

Wår Phylar hörde detta hot,
Men plågar ej därmed sit minne.
Han öfwad war, i med och mot,
Dch kände bäst sin Herres sinne.
Han tankar fram, doch med beswär,
Dch för de unge gifwer wisa,
Som träget främst i hopen sika,
Då ingen nöd på färde är.

Men

Men glädjen slutas innan qväll.
 Et wildsvin fram ur träsket ilar.
 Det agtar icke walpagnall,
 Det wäjer ej, för hwassa pilar.
 De små, som gått i förtid ut,
 Och uti ogjordt wäder nosa,
 De gifwa här en nyttig glofa:
 At högmod får et ömkligt slut.

Wår Phylar ensam repar mod,
 Han mordiskt til sin owån rufar,
 (Som uti hugget färdig stod,) —
 At blodet ur des strupe frufar.
 På hundens graf man låsa får,
 Hwad sanning self om honora dömmar.
 En gammal dygd man ofta glömmar,
 Och öfwar wäld på gråa hår.

Kundgörelser.

Nödiga exemplar af Herr Assessor Darelli nyttiga
 Sotne - Apothek äro redan ankomna, och finnas hos
 Consistorii Notarien härstädes, Herr Joh. Alander.
 På samma ställe måge ock Scholarne i Skriften af-
 hemta wist antal af Herr Prof. Ziervogels Univer-
 sal-Historia, en bok som blifwet mindre förkunnad ge-
 nom lärda dagböcker, än wåra debet och Statsblad.

På Torsdag upføres en Concert uppå Gleute-
 traversiere, som ledsagas med 2 Trios af Spanjole-
 lettis composition. Heka til, läkra dron!

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 22 November 1760.

Bref til de Församlingar i Götheborg.

Johannes . . . Christi ringaste tjenare, hel-
 sar de Församlingar i Götheborg, och alle, som
 detta bref i händer faller; i synnerhet dem, som
 med blandad längtan och sårhåga wänta Jesu
 uppenbarelse.

Tråd och fred föröke sig i edra hjertan, och
 sanningen fågne edra förstånds ögon!

Mine älsfelige, hwad är warligare hos oss, än at
 asmåla högtideligheter? Som wi i morgon fire
 wärliga minnet af ytterste Domens, en för allkom-
 mande högtid; så wil jag, efter min ringa kund-
 skap, såkra något om den almätta och yttersta sam-
 mankomsten; et ämne, som upwäcker ej mindre hel-
 samsam, än billig mysikenhet.